

WIELKOPOLSKI
WOJEWÓDZKI INSPEKTOR
INSPEKCJI HANDLOWEJ

Poznań, dnia 17 lipca 2025 r.

D/LE.UH.8361.142.2024

„ALDI” Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością
ul. Niedźwiedziniec nr 10
41 - 506 Chorzów

reprezentowana przez:

DECYZJA

Wielkopolski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej działając na podstawie art. 104 § 1 i art. 189d ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. *Kodeks postępowania administracyjnego* (t.j. Dz.U. z 2024 r., poz. 572 z późn. zm.), zwanej dalej „Kpa” oraz art. 56 ust. 1 pkt 10c oraz pkt 11 w zw. z art. 57 pkt 4 ustawy z dnia 13 czerwca 2013 r. *o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi* (t.j. Dz.U. z 2025 r., poz. 870), zwanej dalej „ustawą”, po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego,

wymierza

przedsiębiorcy „ALDI” sp. z o.o., ul. Niedźwiedziniec nr 10; 41 - 506 Chorzów, NIP: 1070002973, karę pieniężną w łącznej wysokości 3.000,00 zł (słownie: trzy tysiące złotych 00/100), w tym karę pieniężną w kwocie 2.500,00 zł (słownie: dwa tysiące pięćset złotych 00/100), za niewykonanie obowiązku określonego w art. 40a ust. 1 ustawy oraz karę pieniężną w kwocie 500,00 zł (słownie: pięćset złotych 00/100), za niewykonanie obowiązku określonego w art. 41 ustawy.

Należność wynikającą z wymierzonej kary pieniężnej strona postępowania administracyjnego (przedsiębiorca) zobowiązana jest uiścić na rachunek bankowy Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Poznaniu, Nr konta NBP O/O Poznań

96 1010 1469 0032 7422 3100 0000, w terminie 14 dni od dnia, w którym decyzja o wymierzeniu kary stanie się ostateczna.

UZASADNIENIE

Inspektorzy reprezentujący Wielkopolskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej przeprowadzili w dniach od 13 do 25 listopada 2024 r., kontrolę w Sklepie nr 246 ul. Kamińskiego nr 2; 63 - 900 Rawicz, prowadzonym przez „ALDI” sp. z o.o., ul. Niedźwiedziniec nr 10; 41 - 506 Chorzów, NIP: 1070002973.

W toku kontroli inspektorzy ustalili, że przedsiębiorca prowadzi jednostkę handlu detalicznego i sprzedaje produkty w opakowaniach oraz oferuje konsumentom torby na zakupy z tworzywa sztucznego przeznaczone do pakowania produktów oferowanych w tej jednostce. Zgodnie z zakresem upoważnienia do przeprowadzenia kontroli z dnia 13 listopada 2024 r. nr D/LE.UH.8361.142.2024 sprawdzono rzetelność obsługi konsumentów oraz przestrzeganie przez kontrolowanego przedsiębiorcę m.in. przepisów art. 40a, art. 41 oraz art. 42 ustawy w zakresie obowiązku przekazania konsumentom informacji o opakowaniach i odpadach opakowaniowych, wpisu wprowadzającego produkty w opakowaniach do rejestru oraz pobierania opłaty recyklingowej od nabywającego torbę na zakupy z tworzywa sztucznego.

W wyniku czynności kontrolnych obejmujących m.in. zakup kontrolny, zweryfikowano prawidłowość wyliczania i pobierania należności, w tym za oferowane w punkcie sprzedaży torby na zakupy. Ustalono, że na paragonie fiskalnym nie naliczono opłaty za dwie torby na zakupy z tworzywa sztucznego HDPE z uchwytyami tzw. zrywki, w tym opłaty recyklingowej.

Zgodnie z treścią art. 8 pkt 15a ustawy, przez torby na zakupy z tworzywa sztucznego - rozumie się *torby na zakupy, z uchwytyami lub bez uchwytów, wykonane z tworzywa sztucznego, które są oferowane w jednostkach handlu detalicznego lub hurtowego, do których zalicza się bardzo lekką torbę na zakupy z tworzywa sztucznego o grubości materiału poniżej 15 mikrometrów, która jest wymagana ze względów higienicznych lub oferowane jako podstawowe opakowanie żywności luzem, gdy pomaga to w zapobieganiu marnowaniu żywności*. Zgodnie z regulacją art. 40a ust. 2 ustawy opłaty recyklingowej nie pobiera się od nabywającego bardzo lekką torbę na zakupy z tworzywa sztucznego.

Żywność zapakowana w pobrane torby na zakupy z tworzywa sztucznego HDPE z uchwytyami tzw. zrywki, posiadała już własne opakowanie, tym samym torba ta nie spełniła ustawowej definicji bardzo lekkiej torby na zakupy z tworzywa sztucznego. W konsekwencji użyte przez inspektorów do zapakowania żywności, posiadającej własne opakowania, torby

na zakupy z tworzywa sztucznego HDPE z uchwytami tzw. zrywki podlegały opłacie recyklingowej.

Brak naliczenia powyższej opłaty w opisywanym wyżej stanie faktycznym stanowi naruszenie art. 40a ust. 1 ustawy, zgodnie z którym *przedsiębiorca prowadzący jednostkę handlu detalicznego lub hurtowego, w której są oferowane torby na zakupy z tworzywa sztucznego przeznaczone do pakowania produktów oferowanych w tej jednostce, jest obowiązany pobrać opłatę recyklingową od nabywającego torbę na zakupy z tworzywa sztucznego.*

Podczas kontroli zweryfikowano także przestrzeganie art. 41 ustawy poprzez sprawdzenie czy dany podmiot wprowadzający produkty w opakowaniach, jest wpisany do rejestru i ma nadany numer rejestrowy BDO. W tym celu wytypowano losowo do kontroli 10 produktów oferowanych do sprzedaży w opakowaniach.

Ustalono, iż dwóch wprowadzających do obrotu (wskazanych w protokole kontroli) produkty oferowane do sprzedaży w opakowaniach - *kawa mielona Jihlavanka oraz ciastek z nadzieniem pistacjowym „BANOCCHI PISTACCHIO*, nie figuruje w systemie BDO, przez co przedsiębiorca naruszył zakaz dystrybucji produktów w opakowaniach wprowadzanych do obrotu przez wprowadzającego produkty w opakowaniach, który nie jest wpisany do rejestru, co stanowi naruszenie art. 41 ustawy. Strona, jako dystrybutor produktów w opakowaniach, których wprowadzającym do obrotu jest podmiot niewpisany do rejestru, naruszyła zakaz ustanowiony na mocy art. 41 ustawy.

Jak stanowi art. 54 ustawy, do zadań Inspekcji Handlowej należy nadzór nad przestrzeganiem przez przedsiębiorców przepisów art. 40a, art. 41 i art. 42 ust. 1 ustawy.

Jak wynika z kolei z art. 56 ust. 1 pkt 10c ustawy, karze pieniężnej podlega ten kto wbrew przepisowi art. 40a ust. 1 nie pobiera opłaty recyklingowej od nabywającego torbę na zakupy z tworzywa sztucznego. Natomiast zgodnie z art. 56 ust. 1 pkt 11 ustawy karze pieniężnej podlega ten kto wbrew przepisowi art. 41 dystrybuje produkty w opakowaniach wprowadzanych do obrotu przez wprowadzającego produkty w opakowaniach, który nie jest wpisany do rejestru. Kary pieniężne za czyny, o których mowa w art. 56 ust. 1 pkt 10c, 11 i 12 ustawy, na mocy przepisu art. 58 ust. 2 wymierza, w drodze decyzji, właściwy wojewódzki inspektor inspekcji handlowej. Wysokość kar pieniężnych, o których mowa w art. 56 ust. 1 pkt 10c i 11-12a, stosownie do art. 57 pkt 4 ustawy, wynosi od 500 zł do 20 000 zł.

W związku z powyższym, Wielkopolski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej pismem z dnia 29 maja 2025 r., znak D/LE.UH.8361.142.2025 (data doręczenia 29 maja 2025 r.),

zawiadomił stronę o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej za niewykonanie obowiązków określonych w art. 40a. ust. 1 ustawy oraz art. 41 ustawy. Stronę pouczone, że może brać czynny udział w każdym stadium postępowania, a w szczególności wypowiadać się co do zebranych dowodów i co do przestanków wymiaru kary uregulowanych w art. 189d Kpa oraz zapoznać się ze zgromadzonymi w tej sprawie materiałami, a także przedstawić stanowisko w powyższej sprawie oraz składać wnioski dowodowe w terminie 14 dni od dnia doręczenia zawiadomienia o wszczęciu postępowania administracyjnego, co stanowi realizację zasady czynnego udziału strony w postępowaniu wynikającej z art. 10 § 1 Kpa.

Strona, reprezentowana na podstawie pełnomocnictwa procesowego z dnia 4 czerwca 2025 r., w szczególności przez

....., pismem z dnia 12.06.2025 r. (data wpływu 16.06.2025 r.), przedstawiła stanowisko w sprawie oraz sformułowała wnioski dowodowe. W przedmiotowym piśmie strona wniosła o:

1. Odstąpienie od wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestanie na pouczeniu za naruszenie art. 40a ust. 1 ustawy. W ocenie strony spełniona została przesłanka z art. 189f § 1 pkt 1 Kpa, tj. waga naruszenia jest znikoma a strona zaprzestała naruszania prawa. W tym zakresie strona argumentowała, iż podjęła wszelkie możliwe działania, w celu zapewnienia pobierania opłaty recyklingowej w tym: strona wprowadziła stosowną procedurę wewnętrzną, z którą zapoznani zostali wszyscy pracownicy, co więcej pracownicy strony są szkoleni w tym zakresie (pracownicy uczą się, kiedy należy naliczać należne opłaty), strona umieściła w pobliżu punktu poboru toreb stosowne informacje w tym zakresie. Pełnomocnik strony podkreślił także, iż po stwierdzeniu naruszenia pracownicy zostali dodatkowo przeszkoleni. W ocenie strony naruszenie miało charakter incydentalnej pomyłki, nie stały czy systemowy. Strona zauważyła również, iż pomimo dużej skali prowadzonej działalności, naruszenia mają charakter incydentalny.

2. Umorzenie postępowania administracyjnego w zakresie dotyczącym naruszenia art. 41 ustawy, na podstawie art. 105 § 1 Kpa. W ocenie strony z uwagi na brak naruszenia prawa nie istnieje w tym przypadku podstawa do nałożenia na spółkę administracyjnej kary pieniężnej, albowiem podmiotem wprowadzającym do obrotu produkty w opakowaniach, zgodnie z art. 8 pkt 24 ustawy, jest podmiot, który udostępnia je po raz pierwszy na terytorium kraju, a nie każdy ich dystrybutor. Strona wskazała, iż w przypadku produktów, co do których stwierdzono naruszenia art. 41 ustawy dystrybutorzy wskazani na

opakowaniach nie posiadali wpisu do BDO, ponieważ nie mieli takiego obowiązku. Strona podała także jaki podmiot, w przypadku tych produktów, był pierwszym wprowadzającym.

Na poparcie swoich twierdzeń, strona wniosła ponadto o przeprowadzenie dowodów z dokumentów - w tym między innymi procedury udostępniania konsumentom toreb na zakupy z tworzywa sztucznego, czy oświadczeń innych przedsiębiorców. W związku ze stanowiskiem przedsiębiorcy oraz zawitym charakterem sprawy - organ pismem z dnia 26 czerwca 2025 r. (doręczonym 30 czerwca 2025 r.), celem należytego i wyczerpującego wyjaśnienia stanu prawnego i faktycznego, przedłużył postępowanie w przedmiotowej sprawie. W ocenie organu przedstawiona przez pełnomocnika strony dokumentacja nie była wystarczająca dla przyjęcia braku naruszenia art. 41 ustawy. W konsekwencji organ wezwał stronę do przedłożenia:

a/ co do produktu kawa mielona Jihlavanka - dokumentu potwierdzającego, iż wskazywany pierwszy wprowadzający do obrotu był wpisany do BDO na dzień kontroli, faktury dokumentującej transakcję dotyczącą tego produktu między pierwszym wprowadzającym, a podmiotem wskazanym na opakowaniu produktu, który nie był wpisany do BDO;

b/ w przypadku drugiego z produktów: ciastek z nadzieniem pistacjowym „BANOCCHI PISTACCHIO”: dokumentu potwierdzającego, iż wskazywany pierwszy wprowadzający do obrotu był wpisany do BDO na dzień kontroli, umowy o współpracę między pierwszym wprowadzającym, a podmiotem wskazanym na opakowaniu produktu oraz faktury potwierdzającej wewnątrzwspólnotowe nabycie towaru przez pierwszego wprowadzającego, jak również faktury dokumentującej transakcję dotyczącą tego produktu między pierwszym wprowadzającym, a podmiotem wskazanym na opakowaniu.

W dalszej kolejności strona pismem z dnia 7 lipca 2025 r. częściowo uzupełniła wnioskowaną przez organ dokumentację, wnosząc o przeprowadzenie dowodu między innymi z: potwierdzenia wpisu do rejestru BDO podmiotu wprowadzającego produkt kawa *mielona Jihlavanka*, czy faktury dokumentującej nabycie produktu kawa *mielona Jihlavanka*.

Odnosząc się do wyżej zaprezentowanych argumentów strony oraz w konsekwencji jej wniosków, w tym wniosków dowodowych, organ postanowieniem z dnia 16 lipca 2025 r. na podstawie art. 78 § 1 Kpa przeprowadził wszystkie wnioskowane przez stronę dowody sformułowane w piśmie z dnia 12 czerwca 2025 r. oraz piśmie z dnia 7 lipca 2025 r. Uwzględniając całokształt dokumentacji zgromadzonej w aktach sprawy (w tym dokumenty przedłożone przez stronę) **organ stwierdził:**

a/ w przypadku naruszenia art. 40a ustawy - brak podstaw do odstąpienia od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestania na pouczeniu w oparciu o art. 189f § 1 pkt 1 Kpa. W ocenie organu nie zachodzi bowiem przesłanka znikomej wagi naruszenia prawa. W dalszej części decyzji - szersze uzasadnienie tej kwestii.

b/ w przypadku naruszenia art. 41 ustawy - brak podstaw do umorzenia postępowania, lecz naruszenie należy ograniczyć do jednego z kwestionowanych towarów, tj. do ciastek z nadzieniem pistacjowym „BANOCCHI PISTACCHIO”.

W tym zakresie organ wyjaśnia, iż w przypadku produktu kawa mielona Jihlavanka strona zrealizowała wezwanie organu i przedłożyła żadaną przez organ dokumentację, w konsekwencji wykazano brak naruszenia art. 41 ustawy. Natomiast, jeżeli chodzi o drugi z produktów: ciastka z nadzieniem pistacjowym „BANOCCHI PISTACCHIO” - przedłożono dalszą dokumentację, która w ocenie organu nie jest jednak wystarczająca dla wykazania twierdzeń pełnomocnika, iż także w tym zakresie nie zachodzi naruszenie art. 41 ustawy. Nie przedłożono bowiem wnioskowanej przez organ następującej dokumentacji:

a/ dokumentu potwierdzającego, iż wskazywany pierwszy wprowadzający do obrotu był wpisany do BDO na dzień kontroli;

b/ faktury potwierdzającej wewnątrzwspólnotowe nabycie towaru przez pierwszego wprowadzającego;

c/ faktury dokumentującej transakcję dotyczącą produktu między pierwszym wprowadzającym, a podmiotem wskazanym na opakowaniu.

Z uwagi na powyższe, w ocenie organu, w przypadku towaru: ciastka z nadzieniem pistacjowym „BANOCCHI PISTACCHIO” - strona dopuściła się naruszenia art. 41 ustawy, co implikuje brak podstaw do umorzenia postępowania, co do czynu z art. 41 ustawy.

Podstawą do ewentualnego odstąpienia od nałożenia kary pieniężnej jest w niniejszej sprawie art. 189f § 1 Kpa, który stanowi, że „Organ administracji publicznej, w drodze decyzji, odstępuje od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestaje na pouczeniu, jeżeli:

1. waga naruszenia prawa jest znikoma, a strona zaprzestała naruszania prawa lub
2. za to samo zachowanie prawomocną decyzją na stronę została uprzednio nałożona administracyjna kara pieniężna przez inny uprawniony organ administracji publicznej lub strona została prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe,

lub prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe i uprzednia kara spełnia cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna”.

Wielkopolski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej stwierdził, że w przedmiotowej sprawie nie zostały spełnione łącznie powyższe przesłanki pozwalające na zastosowanie art. 189f § 1 pkt 1 Kpa. W przedmiotowej sprawie nie zachodzi bowiem przesłanka znikomej wagi naruszenia prawa, a zatem nie jest zasadne zastosowanie art. 189f § 1 pkt 1 Kpa, skutkujące obligatoryjnym odstąpieniem od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestaniem na pouczeniu. Skoro, mimo wprowadzenia między innymi szczegółowych procedur w kierunku zapewnienia właściwego pobierania opłaty recyklingowej w toku kontroli, podczas zakupu kontrolnego nie pobrano opłaty za torby z tworzywa sztucznego „zrywki”, w wyniku czego przedsiębiorca nie wykonał obowiązku określonego w art. 40a ust. 1 ustawy, a także przedsiębiorca wprowadził do obrotu 1 produkt w opakowaniu, którego wprowadzający nie posiadał wpisu do rejestru BDO, w wyniku czego strona nie wykonała obowiązku określonego w art. 41 ustawy, mających istotne znaczenie dla ochrony środowiska, to nie można uznać, że w niniejszej sprawie zakres naruszenia przepisów ustawy, a co za tym idzie waga naruszenia prawa jest znikoma. Podkreślić należy, że jednym z głównych celów nałożenia na przedsiębiorców obowiązków zawartych w ustawie, jest wzmocnienie szeroko pojętej ochrony środowiska. Realizacji tego celu służyć mają m.in. przepisy statuujące obowiązek pobierania opłaty recyklingowej zgodnie z art. 40a ust. 1 ustawy oraz przepisy zakazujące dystrybucji produktów w opakowaniach wprowadzanych do obrotu przez wprowadzającego, który nie jest wpisany do rejestru zgodnie z art. 41 ustawy. Co więcej, jeżeli chodzi o naruszenie art. 40a ust. 1 ustawy, biorąc pod uwagę, chociażby skalę działalności strony - przyjmując, iż naruszenie miało charakter incydentalny, jak podnosił pełnomocnik strony - to przy bardzo dużej skali działalności, występowanie nawet incydentalnych naruszeń, prowadzi do powstania zjawiska odpowiednio większej skali takich sytuacji. Sam fakt, w szczególności posiadania odpowiedniej procedury, szkolenia pracowników oraz umieszczania stosownych informacji na terenie sklepu nie jest okolicznością wyłączającą odpowiedzialność strony (która powodowałaby automatyczne przyjęcie znikomej wagi naruszenia).

Wskazać należy, że odpowiedzialność wynikająca z art. 56 ust. 1 ustawy ma charakter obiektywny i powstaje z chwilą popełnienia naruszenia. Jak trafnie zauważył Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu w wyroku z dnia 6 lipca 2016 r., sygn. III SA/Po 287/16, *„Istota odpowiedzialności administracyjnej sprowadza się do tego, że aby pociągnąć do niej określony podmiot konieczne jest zaistnienie wyłącznie dwóch zasadniczych przesłanek: po pierwsze, podmiot ten musi charakteryzować się cechami wyrażonymi w normie prawnej*

stanowiącej podstawę odpowiedzialności oraz po drugie, musi on wyczerpać określone w tej normie znamiona działania lub zaniechania lub znamiona tegoż zachowania muszą zostać wyczerpane przez inny podmiot - o ile norma prawna przypisuje zachowanie innego podmiotu lub skutek tego zachowania wspomnianemu podmiotowi administrowanemu (delikt administracyjny). Zaistnienie powyższych przesłanek jest co do zasady wystarczające, aby podmiot administrowany poniósł z tytułu popełnionego deliktu administracyjnego ujemne konsekwencje (sankcję administracyjną)." Oznacza to, że przesłanką tej odpowiedzialności jest samo stwierdzenie przez właściwą jednostkę administracji publicznej nieprzestrzegania przez określony podmiot (administrowany), nałożonych prawem obowiązków. Mając więc na uwadze charakter odpowiedzialności administracyjnej, bez znaczenia pozostają okoliczności, w wyniku których strona dopuściła się nieprawidłowości, czy działania naprawcze podjęte w efekcie ustaleń kontroli, gdyż karę wymierza się za samo naruszenie prawa. Okoliczność zaprzestania naruszania przepisów prawa i podjęcia działań naprawczych nie zwalnia strony z odpowiedzialności za niedopełnienie obowiązków, co zostało stwierdzone w chwili kontroli, może jednak mieć wpływ na ocenę całokształtu sprawy przez organ administracji publicznej oraz zostać wzięte pod uwagę przy ustalaniu wymiaru kary pieniężnej.

Brak jest również podstaw do odstąpienia od wymierzenia kary pieniężnej na gruncie art. 189f § 1 pkt 2 Kpa. Organ w toku postępowania nie stwierdził, aby za to samo zachowanie na stronę została uprzednio nałożona administracyjna kara pieniężna lub strona została prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, lub prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe. Strona, prawidłowo pouczona o możliwości wypowiedzenia się w sprawie, nie podniosła tej kwestii.

Na podstawie art. 189f § 2 Kpa w przypadkach innych niż wymienione w § 1, jeżeli pozwoli to na spełnienie celów, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna, organ administracji publicznej, w drodze postanowienia, może wyznaczyć stronie termin do przedstawienia dowodów potwierdzających:

- 1) *usunięcie naruszenia prawa lub*
- 2) *powiadomienie właściwych podmiotów o stwierdzonym naruszeniu prawa, określając termin i sposób powiadomienia.*

Literalna wykładnia ww. przepisu jednoznacznie wskazuje, iż warunkiem zastosowania odstąpienia od nałożenia kary jest usunięcie naruszenia prawa, przy czym termin ten należy interpretować ściśle, a więc bez rozszerzenia jego znaczenia na przypadki „zaprzestania naruszania prawa”, tych bowiem dotyczy regulacja art. 189f § 1 Kpa (por. Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz. Red. prof. dr hab. Marek Wierzbowski, red.

prof. dr hab. Aleksandra Wiktorowska. Rok 2021: „Z uwagi na odmienne brzmienie tych sformułowań na gruncie komentowanego artykułu, należy uznać, że „usunięcie naruszenia prawa” nie jest tożsame z „zaprzestaniem naruszenia”. Tym samym, aby usunąć naruszenie prawa nie wystarczy przerwać naruszanie przepisów prawa, lecz należy usunąć skutki naruszenia (z oczywistych przyczyn nie jest możliwe wyeliminowanie samego naruszenia, a więc zdarzenia z przeszłości, które już zaistniało”). Należy zatem uznać, iż powyższy przepis ma zastosowanie w tych przypadkach, gdy brak jest możliwości wyeliminowania samego naruszenia, natomiast możliwym jest wyeliminowanie jego skutków.

Przechodząc na grunt przedmiotowej sprawy należy zauważyć, że strona podjęła działania naprawcze w konsekwencji stwierdzonych naruszeń art. 40a ust. 1 ustawy. W przedmiotowej sprawie nie jest natomiast możliwe usunięcie skutków naruszenia prawa, ponieważ brak jest narzędzi pozwalających na pobranie wymaganych opłat, czy dystrybucję produktu w opakowaniu wprowadzonego do obrotu przez wprowadzającego produkt w opakowaniu, który jest wpisany do rejestru - wobec tych konsumentów, którzy pobrali „zrywki” bez opłaty lub zakupili przedmiotowy produkt w opakowaniu wprowadzony do obrotu przez wprowadzającego produkt w opakowaniu, który nie jest wpisany do rejestru i już opuścili sklep strony. Zatem w przedmiotowej sprawie nie została spełniona przesłanka w postaci konieczności usunięcia skutków naruszenia prawa. Tym samym, nie zachodzą podstawy do zastosowania odstąpienia od nałożenia kary na podstawie art. 189f § 2 i 3 Kpa.

Wielkopolski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej ustalił wysokość kary pieniężnej, uwzględniając dyrektywy wymiaru kary określone w art. 189d Kpa.

Oceniając wagę i okoliczności naruszenia prawa, w szczególności uwzględniając potrzebę ochrony interesu publicznego lub wyjątkowo ważnego interesu strony oraz czas trwania tego naruszenia organ ustalił, że w należącej do strony sklepie prowadzono sprzedaż detaliczną produktów w opakowaniach. Przedsiębiorca zobowiązany był czynić zadość wymogom wynikającym z art. 40a ust. 1 ustawy, który określa jednoznacznie obowiązek pobierania opłaty recyklingowej oraz art. 41 ustawy zakazującego dystrybucji produktów w opakowaniach wprowadzanych do obrotu przez wprowadzającego produkty w opakowaniach, który nie jest wpisany do rejestru. Brak pobrania opłaty oraz dystrybuowanie produktu w opakowaniach wprowadzonego do obrotu przez wprowadzającego produkty w opakowaniach, który nie jest wpisany do rejestru wpływa na realizację celów ustawy, dotyczących ochrony środowiska, a co z tym się wiąże także ochrony zdrowia i interesu publicznego. W tym zakresie organ uwzględnił, iż zakres stwierdzonego naruszenia art. 41 ustawy został ograniczony do jednego produktu.

Odnosząc się do czasu trwania naruszenia organ wskazuje, iż ustawa weszła w życie 1 stycznia 2014 r., art. 40a ustawy został dodany 1 stycznia 2018 r., a zatem strona miała dostateczny czas na zapoznanie się i zastosowanie obowiązujących przepisów ustawy.

Uwzględniając częstotliwość niedopełnienia w przeszłości obowiązku, w następstwie którego ma być nałożona kara oraz uprzednie ukaranie za to samo zachowanie, organ uwzględnił okoliczność, że nie stwierdzono wcześniej naruszenia przez stronę przepisów ustawy. Analizując stopień przyczynienia się strony, na którą jest nakładana administracyjna kara pieniężna, do powstania naruszenia prawa organ zważył, że kontrolowany przedsiębiorca, działając na rynku jako podmiot profesjonalny, ma obowiązek znajomości i stosowania aktualnie obowiązujących przepisów prawa. Strona powinna była dołożyć należytej staranności, aby działalność gospodarcza była prowadzona zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa.

Organ uwzględnił także, iż strona podjęła dobrowolne działania naprawcze w zakresie stwierdzonych naruszeń art. 40a ustawy.

Strona została prawidłowo zawiadomiona o wszczęciu postępowania administracyjnego w tym o stosowanych przesłankach wymiaru kary, mimo to, nie podniosła okoliczności dotyczących wysokości korzyści, którą strona osiągnęła, lub straty, której uniknęła.

Mając na względzie powyższe okoliczności, Wielkopolski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej zastosował środek w postaci wymierzenia kary pieniężnej w dolnej granicy ustawowej wysokości kary, odpowiednio do stopnia naruszenia obowiązków i stanu faktycznego sprawy, tj.:

1. 2.500,00 zł z tytułu naruszenia art. 40a ust. 1 ustawy;
2. 500,00 zł z tytułu naruszenia art. 41 ustawy.

Zgodnie z treścią art. 58 ust. 4 ustawy, należności z tytułu kar pieniężnych stanowią dochód budżetu państwa. Przedsiębiorca jest zobowiązany wpłacić wymierzoną karę na rachunek bankowy Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Poznaniu, podany w sentencji decyzji, w terminie 14 dni od dnia, w którym decyzja o wymierzeniu kary stanie się ostateczna. Kara niezapłacona w terminie staje się zaległością podatkową w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. *Ordynacja podatkowa* (t.j. Dz. U. z 2025 r., poz. 111 z późn. zm.).

Pouczenie:

1. Od niniejszej decyzji na podstawie art. 127 § 1 i 2 Kpa, art. 129 § 1 i 2 Kpa w zw. z art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. *o Inspekcji Handlowej* (t.j. Dz. U. z 2025 r., poz. 229) przysługuje stronie

odwołanie do Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów 00-950 Warszawa, Plac Powstańców Warszawy 1, składane na piśmie za pośrednictwem Wielkopolskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej, skr. poczt. Nr 254, 60-967 Poznań 9, za pośrednictwem adresu do doręczeń elektronicznych: AE:PL-83123-25913-ESEDH-27 lub platformy e-PUAP: /wiih-poznan-gov/SkrytkaESP, w terminie 14 dni od dnia jej doręczenia. Odwołanie wniesione na adres poczty elektronicznej organu pozostawia się bez rozpoznania.

2. Zgodnie z art. 127a § 1 Kpa przed upływem terminu do wniesienia odwołania strona może zrzec się prawa do wniesienia odwołania wobec organu administracji publicznej, który wydał decyzję.
3. Zgodnie z art. 127a § 2 Kpa z dniem doręczenia organowi administracji publicznej oświadczenia o zrzeczeniu się prawa do wniesienia odwołania przez ostatnią ze stron postępowania, decyzja staje się ostateczna i prawomocna. Skutkuje to również brakiem możliwości zaskarżenia decyzji do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego.
4. W zakresie nieuregulowanym w ustawie do kar pieniężnych stosuje się odpowiednio przepisy działu III ustawy *Ordynacja podatkowa*. Uprawnienia organów podatkowych przysługują Wielkopolskiemu Wojewódzkiemu Inspektorowi Inspekcji Handlowej.
5. Kara pieniężna podlega egzekucji w trybie przepisów ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. *o postępowaniu egzekucyjnym w administracji* (t.j. Dz. U. z 2025 r., poz. 132 z późn. zm.), w zakresie egzekucji obowiązków o charakterze pieniężnym.

Wielkopolski Wojewódzki

Inspektor Inspekcji Handlowej

Elżbieta Wełnitz-Kędra

/podpisano kwalifikowanym podpisem elektronicznym/

Otrzymują:

1. Pełnomocnik Strony:

2. a/a.